

Morten Lange: Det ærede konservative medlem hr. Erik Kragh kom med nogle bemærkninger om sikkerhedspolitik, som jeg skal lade tale for sig selv; det gør de meget let.

Men det kunne være ulejligheden værd at sammenligne dem f. eks. med de bemærkninger, hr. Niels Helveg Petersen i temmelig store detaljer fremsatte. Jeg synes, det er en imponerende bedrift at have så afvigende synspunkter samlet under én regeringshat. Det ville være forfærdelig rart at vide, efter at to så afvigende opfattelser er blevet fremlagt fra regeringspartierne bænke, hvilket standpunkt der da egentlig er regeringens? Hvad er regeringens politik?

Jeg tror i virkeligheden, statsministeren gav os et ganske glimrende svar på det, når han prøvede at imødegå den kritik af regeringens udenrigspolitik, som dels hr. Per Hækkerup, dels da også jeg selv har fremsat, idet vi har karakteriseret den ved passivitet. Det er ikke så sært; når man skal sammenholde så ekstreme opfattelser inden for sin regerings område, er passivitet det nemmeste, og jeg synes, det præger regeringens udenrigspolitik i ret høj grad.

Jeg har ikke sagt, at regeringen aldeles ingenting har foretaget sig; den slags absolutte formuleringer skal man være forsigtig med. Jeg har da noteret mig, at man har nedlagt protest i Europarådet for nylig vedrørende Grækenland; men jeg synes, man har slækket på tempoet i den Grækenlandspolitik, der var lagt op lige efter omvæltningen i Grækenland, i stedet for at accelerere tempoet for at få gjort en ende på dette ubehagelige styre — eller for at gøre, hvad vi kunne. Man har holdt sig til nogle beskedne protester, og jeg synes altså ikke, tempoet holder trit med den opgave, man står over for.

Jeg blev også klandret for, at jeg ikke var nær nok lykkelig over, at regeringen havde tænkt sig at nedsætte et udvalg, der skulle undersøge vore sikkerhedspolitiske muligheder. Jeg synes, det er udmærket, at man gør det. Det er en 3-4-5 år siden, mit parti her i folketinget kom med forslag om, at en sådan undersøgelse skulle foretages, og det er da udmærket, at regeringen tager det op. Men på den anden side: skæringspunkterne, bl. a. altså spørgsmålet om en fornyelse af NATO-aftalen,

er en meget nærliggende sag. Jeg er helt enig i, at det er vigtige spørgsmål, som skal undersøges med omhu. Men det er noget, man begynder med på et tidspunkt, der ligger noget forud for det hvor afgørelsen skal træffes. Ellers ender det med, at man, den dag afgørelserne skal træffes, sidder og laver omhyggelige undersøgelser, mens andre træffer afgørelserne, og så kan man bare hoppe på.

Jeg er ikke særlig tilfreds med svaret, men naturligvis glæder jeg mig over, at regeringen tager sagen op. Blot vil jeg altså nævne, at det igen er et udtryk for mangel på handlekraft, og jeg forstår dens baggrund.

Vi har heller ikke hørt noget om, hvorledes det går med fremskridtene for den europæiske sikkerhedskonference, som jeg har forstået regeringen var interesseret i at medvirke til. Det kunne være rart med en stemningsrapport over, om man havde fået nogen støtte til en sådan tanke, om man havde gjort noget for det. Det er jo en af de ideer, regeringen har ført frem; det er naturligvis ikke regeringens opfindelse, men det er dog noget, regeringen har taget op, og som der var grund til at følge med interesse. Vi har, så vidt jeg har kunnet opdage, ikke hørt noget til den sag; men det får vi vel at høre inden så længe.

I øvrigt holdt statsministeren det, jeg vil karakterisere som en sædvanlig julefrokosttale. Den indeholdt nøjagtig de samme gloser, som direktøren plejer at anvende ved en julefrokost, og de blev gentaget mange gange, for at de ikke skulle misforstås. Der var dette med at trække på samme hammel — denne evindelige hammel, man skulle trække på sammen. Det siger man til julefrokoster, det er der gammel tradition for, og det siger man altså eventuelt også i en afslutningsdebat, når man bliver konfronteret med, at man har trukket skævt. For der er jo det ved at trække på samme hammel, at det kan gøres på så mange måder, og hvad angår regeringens trækraft, mener nogle af os at have kunnet konstatere, at man har haft et nederdrægtigt skævtræk. Det var så klart i søfartskonflikten: man trak til fordel for rederne. Det er skævtræk. Det var et ganske oplagt tilfælde, som vi har talt en del om i dag og tidligere. Regeringens landbrugspolitik er præget af tilsvarende skævtræk, og man opfordrer til, at der skal